

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 25. października 1904.

Treść: (M 121—123.) 121. Rozporządzenie, zawierające normę dla handlu palonymi napojami wysokowymi w zamkniętych naczyniach, ważną na obszarze królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim księstwem Krakowskim i na obszarze księstwa Bukowiny. — 122. Dokument koncesyjny na wąskotorową kolej lokalną z Kirchberg a. d. Pielach przez Mariacell do Gußwerk. — 123. Rozporządzenie, zawierające postanowienia w celu sprowadzenia wzajemności względem cesarstwa niemieckiego pod względem wykonywania sporządzonych tam aktów i dokumentów.

121.

Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych z dnia 7. października 1904,

zawierające normę dla handlu palonymi napojami wysokowymi w zamkniętych naczyniach, ważną na obszarze królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim księstwem Krakowskim i na obszarze księstwa Bukowiny.

§ 1.

Handel palonymi płynami wysokowymi, nadającymi się z domieszką lub bez niej na napoje (spiryty, wódka, rozolis, rum, likiery, esencje zawierające alkohol i tym podobne) a sprzedawanymi w naczyniach zamkniętych w ilościach mniejszych aniżeli pięć litrów (detailiczny handel palonymi napojami wysokowymi) czyni się, na zasadzie §u 24, ustępu 1 ustawy przemysłowej (ustawa z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39), na obszarze królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim księstwem Krakowskim oraz na obszarze księstwa Bukowiny zależnym od koncesyi.

§ 2.

Koncesya taka upoważnia jedynie do handlu palonymi płynami wysokowymi, w rodzaju określonych w §ie 1 tego rozporządzenia, w naczyniach zamkniętych w sposób w handlu używany lub we flaszkach w ten sam sposób opieczętowanych. Przepisy o wyszynku i drobnej sprzedaży wspomnianych trunków nie doznają wskutek tego rozporządzenia żadnej zmiany.

§ 3.

Do uzyskania koncesyi wymaganiem jest — prócz ogólnych warunków do samoistnego wykonywania przemysłu — by kandydat był osobą zaufania godną i bez zarzutu.

Koncesyi odmówić należy bezwarunkowo, jeżeli na niekorzyść starającego się zachodzą okoliczności, uprawniające do mniemania, że nadużyje on przemysłu do popierania pijaństwa.

Przy udzielaniu koncesyi uwzględniać należy stosunki miejscowe oraz możność policyjnego nadzoru.

§ 4.

Handlu detailicznego palonymi napojami wysokowymi nie wolno uprawiać w tych samych lokalnościach, w których się je wyrabia.

§ 5.

Uprawiającym detailiczny handel palonymi napojami wysokowymi nie wolno w czasie dla odbiorców przystępnym trzymać w lokalach sprzedaży palone napoje wysokowe w naczyniach otwartych.

§ 6.

Obowiązujące przepisy propinacyjne nie doznają wskutek tego rozporządzenia żadnej zmiany.

§ 7.

Przekroczenia przepisów tego rozporządzenia karać należy według karnych postanowień ustawy przemysłowej.

§ 8.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Koerber wtr.

Call wtr.

122.**Dokument koncesyjny z dnia
15. października 1904,****na wąskotorową kolej lokalną z Kirchberg a. d.
Pielach przez Mariacell do Gußwerk.**

Na mocy Najwyższego upoważnienia i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami udziela spółce akcyjnej „Kolej lokalna St. Pölten—Kirchberg a. d. Pielach—Mank“ na jej prośbę koncesyi na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei parowej, wiodącej od stacji Kirchberg a. d. Pielach linii St. Pölten—Kirchberg a. d. Pielach wspomnianej spółki akcyjnej przez Frankenfels, Puchenstuben i Mariacell do Gußwerk i mającej być wybudowaną jako wąskotorowa kolej lokalna, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 tudzież ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Względem kolei, stanowiącej przedmiot tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonaryuszka z przywilejów, przewidzianych w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895.

§ 2.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest najpóźniej do dwóch lat od dnia dzisiejszego ukończyć budowę koncesjonowanej kolei i oddać ją gotową do publicznego użytku oraz utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały czas trwania koncesyi, sięgający po dzień 11. lipca 1986.

Dotrzymanie powyższego terminu budowy tudzież wykonanie i wyposażenie kolei w sposób, odpowiadający koncesyi, winna koncesjonaryuszka na żądanie rządu zabezpieczyć złożeniem stosownej kaucyi w papierach wartościowych, dających bezpieczeństwo pupilarne.

W razie niedopełnienia powyższego zobowiązania można kaucyę tę uznać za przepadłą.

§ 3.

Dla wybudowania koncesjonowanej kolei przysługuje koncesjonaryuszce prawo wyłączenia

według postanowień prawnych, odnoszących się do tego przedmiotu.

To samo prawo będzie przyznane koncesjonaryuszce także co do tych kolei podjazdowych, które ewentualnie w przyszłości będą wybudowane, a których budowę rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§ 4.

Pod względem budowy koncesjonowanej kolei i ruchu na niej zastosować się winna koncesjonaryuszka do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Zresztą oznaczoną na wstępie kolei lokalną należy uważać za integralną część przedsięwzięcia kolei lokalnej, stanowiącego przedmiot koncesyi z dnia 11. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 124, obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 10. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 17 i koncesyi z dnia 1. czerwca 1904, Dz. u. p. Nr. 56, wskutek czego postanowienia powołanego na początku dokumentu koncesyjnego, zawarte w § 6 do 15 włącznie, mają się ze zmianami, wynikającymi z powołanego obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych oraz z postanowień § 5, ustępu 2 koncesyi z dnia 1. czerwca 1904, Dz. u. p. Nr. 56, na przyszłość stosować analogicznie także do linii kolejowych, stanowiących przedmiot tego dokumentu koncesyjnego.

Wittek wlr.

123.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 19. października 1904,**

zawierające postanowienia w celu sprowadzenia wzajemności względem cesarstwa niemieckiego pod względem wykonywania sporządzonych tam aktów i dokumentów.

W cesarstwie niemieckiem nie uznają sądy wyroku sądu austriackiego z powodu wadliwego doręczenia zarządzenia wprowadzającego postępowanie nie tylko w przypadkach, objętych §em 328, l. 2 niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem ale zawsze także i wtedy, jeżeli doręczenia nie uskuteczniiono — jak to § 80, l. 2 austriackiej ordynacji egzekucyjnej przewiduje — do rąk własnych.

Rząd cesarstwa niemieckiego oznajmił, że sądy niemieckie nie będą miały powodu trzymać się i nadal tej praktyki, jeżeli c. k. rząd złoży oświadczenie, że sądy austriackie, przy badaniu warunków wykonalności aktów i dokumentów, sporządzonych w cesarstwie niemieckiem, nie wyjdą poza wymogi §u 328, l. 2 niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem.

Skutkiem tego dla sprowadzenia zupełnej wzajemności względem postanowień §u 328, l. 2

niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem zarządza się w myśl §u 84 ord. egz. co następuje:

Przy ocenianiu wniosków egzekucyjnych, opierających się na wyrokach sądów niemieckich lub na zawartych wobec tych sądów ugodach, niema zastosowania § 80, l. 2 ordynacji egzekucyjnej. Z powodu wadliwości w doręczeniu zarządzeń wprowadzających postępowanie można odmówić egzekucyi tylko w tych warunkach, pod którymi w myśl §u 328, l. 2 niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem uznanie austriackiego wyroku w cesarstwie niemieckiem jest wykluczone.

Oдноśne postanowienia §u 328 niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem brzmią:

„Wyrokowi sądu zagranicznego odmawia się uznania:

2. jeżeli pozwany, który spór przegrał, jest poddanym niemieckim i w spór się nie wdał a wezwania lub zarządzenia wprowadzającego proces nie doręczono mu ani w państwie, do którego sąd sporu należy, osobiście ani za pośrednictwem pomocy prawnej sądów niemieckich.“

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej dnia 1. listopada 1904 jako uzupełnienie rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 21. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 253.

Koerber wlr.

